

ANNIE VREELAND

HELEENTJE'S STERRENDAK

IN de kamer der ouderwetsche villa, waar Heleentje deze zomervacantie logeert, is het beplakt plafond met zilveren sterren bezaaid.

Heleentje beziet ze iederen avond, als ze, moe van de daggenoegens en 't ravotten in grootmoeders heerlijke tuin, in haar bedje uitrusten gaat. Dan springen in het woelige denkgewirwar altijd dezelfde melodiën naar voren. Ze dwingen Heleentje, rechtop in haar bedje te zitten en ze zachtjes te zingen, versje na versje.

Ze weet, dat het eigenlijk van moeder niet mag. Moes zit nu beneden bij oma, in de heel groote serre, handwerkt en denkt, dat Heleentje op de wangen al diepe slaaprozen heeft.

Heleentje redeneert de ongehoorzaamheid weg, en zegt, dat de versjes, die ze zingt, toch zoo mooi zijn. Ze geeft de zilveren sterrenhemel boven haar hoofdje de schuld van die zanglust.

En ze zingt: van het prachtige sterrendak, waarboven een heerlijk oord is, waar ook kinderkoren hun gejubel doen hooren. Van zaal'gen in blanke gewaden, waarbij ze denkt aan haar vader, die dit versje haar leerde.

Als het lange vers uit is maken de plafondsterretjes nog meer melodietjes wakker in haar.

Daarvan vindt ze:

„Weet ge, hoeveel sterren kleven
aan dien blauwen hemelboog?”

wel een van de mooiste.

Moeder vertelde wel, dat de sterren niet kleefden, maar wentelden in het luchtruim, doch Heleentje ziet ze altijd op de zelfde plaats, en stelt zich voor, dat ze daar precies even vast zitten als de zilveren sterretjes op het plafond.

Als ze gezongen heeft:

„Weet ge hoeveel kind'ren rijzen
Uit hun bedje, keer op keer
Opdat zij hun dank bewijzen
Aan dien trouwen hemelheer?”

staat ze soms op, om de plafondsterren te tellen.

Maar veel te kort zijn haar armpjes, ze valt terug in de kussens, en als moeder, voor ze haar eigen slaapkamer opzoekt, nog even bij Heleentje komt kijken, vindt ze een verward bedje en bloot gewoeld lijfje.

Haar meisje heeft dan eerst kort de blauwe oogjes gesloten.

Ze bewaart het geheim, dat ze heeft met het sterrenplafond.

Oma schudt het zilverwit hoofd, wanneer de zuivere buitenlucht, de versche kipeitjes en de melk nalaten, warme rozen op Heleentjes stadsbleeke wangen te brengen.

Ze zegt aan haar dochter, dat het kind overdag meer moet rusten. Maar Heleentje rijst telkens op uit het ligstoeltje, vliegt van framboos naar aalbesstruik, en schudt aan de taaie pruimenboomstammen.

Ze blijft onvermoeid tot de avondmaaltijd, maar dan zakt de opgewondenheid in, en de dag buiten blijkt geen stimulans tot meerdere eetlust. De hunkering naar het sterrenplafond neemt haar gevangen. Ze zeurt, om naar boven te gaan, 't is zoo stil in het groote huis bij oma en moeder. Ze laat, na het avondgebedje, zich rustig neersvleien, houdt zich slaapdrongen, doch zoodra ze alleen is, zit ze al recht, en speelt haar spel met de sterren.

Ze telt: van een tot twintig, en dan weet ze het einde niet meer, begint opnieuw, zingt haar versje, tot overmoeheid haar eindelijk inslapen doet.

Een nacht droomt ze onrustig. Ze is opgestaan uit haar bedje, wil binnengaan in de sterren bezaaide hemel, naar den Heiland en vader. Maar bedroefd zien ze haar aan, want ze heeft moeder bedrogen. Heleentje gilt in de slaap.

Mevrouw, verschrikt, vindt haar met heete koortsbloesjes op het gezichtje.

Heleentje ontwaakt, maar schijnt heel ver van haar af.

Ze praat, afgebroken, want haar keeltje doet pijn:

„Weet ge — hoeveel kind'ren reizen
Uit hun — bedjes, keer — op keer?”

De dokter zegt, dat de keelontsteking wel een besmettelijke ziekte kan worden. Hij vindt zijn patientje vooral overspannen, vraagt, of ze bijzondere geestelijke emoties doormaakt.

Mevrouw bezint zich, maar herinnert zich niets merkwaardigs in de laatste maanden.

De dokter geeft strenge orders voor rust.

Heleentje woelt in koorts of fantasiën, ze mompelt onsamenhangend, altijd gaan haar gedachten hoog naar de sterren.

Haar handjes tasten, alsof ze het sterrenplafond willen grijpen.

„Mammie, ik kan ze nooit tellen”, zegt ze klagend.

De geduldig zorgende moeder begrijpt eindelijk, waarom Heleentje 's avonds zoo verlangde naar bed.

Ze bidt: „Heere, plant mijn meisje nog niet over in Uw hemelpaleis, dan blijf ik zoo eenzaam.”

En met den dokter vecht ze tegen de ziekte, vertelt hem ook, wat haar meisje zoo opgewonden gemaakt heeft.

De arts denkt na, en op een dag wordt Heleentje naar een andere kamer gedragen.

Mannen met ladders komen in de verlaten kamer van het patientje. Ze plakken iets heen over de zilveren sterren tegen het plafond.

Als Heleentje weer in haar eigen kamer ontwaakt, ziet ze het blijde gezicht van haar moeder. En als ze opkijkt, niet meer de sterren, maar rozen,

zachte rose en warme roode, een tuin vol met bloemen, en een klein meisje daartusschen spelen.

Heleentje grijpt het beeld van die tuin, en valt terug in gezond makende slaap.

Haar moeder zegt: „Heer, ik ben zoo blij, dat ik haar nog een poosje mag houden.”

Diep in haar hart kwelt de vraag, of ze wel goed deed, haar meisje weg te trekken van het heerlijke oord boven de sterren. De wereld is soms zoo droevig; maar als Heleentje aan gezondheid gaat winnen, overwint ze de vrees, en blijft de dankbaarheid wonen in haar.

„Mammie, ik heb zoo gedroomd”, zegt Heleentje, eindelijk beter.

„Dat er allemaal sterren waren aan het plafond, en ik wou naar de hemel, naar den Heiland en vader, maar ik mocht niet, omdat ik ongehoorzaam geweest was.”

Ze houdt op, verschrikt, 't begint langzaam te dagen, dat het sterrenplafond niet tot de droom, maar de werkelijkheid behoorde.

Verward ziet ze naar moeder.

„Mammie, waarom zijn er nu rozen?”

„Om je te helpen, niet meer ongehoorzaam te zijn”, zegt de moeder.

„'t Is genoeg als je de hemel buiten ziet, en in je hartje meedraagt.”

Een poosje heeft Heleentje heimwee naar de zilveren sterren.

Langzaam went ze aan de gloed van de rozen.

Als ze na een verlengde vakantie naar huis gaat, is oma over haar gezichtje tevreden. Een warme rozenblos heeft zich daarop gelegd.